

Гоститѣ влѣзоха вѣтре допѣ-
вайки пѣсенѣта си. Всички слу-
шахме прави, радостни. Следъ
като свършиха пѣсенѣта, баба
ги дари съ кравай, хошавѣ и
орѣхи, и тѣ си отидоха.

Въ тоя мигъ слаба дневна
свѣтлина отъ приближаващото
утро премина презъ прозореца
и озари дѣда. Застаналъ подъ
иконата на св. Богородица, той
сякашъ бѣше последниятъ ов-
чаръ, дошелъ да се поклони
на младия Богъ.

— Хайде сега премѣнете се!
Ще идемъ на черква, — каза
твърдо дѣдо.

— Щемъ, щемъ! — извика
баба. — Ти нали си дойде живѣ
и здравъ!...

Скоро и азъ запѣхъ:

„Де й свинаря, коладе-ле?
Ей го таме, коладе-ле,
свинки пасе, коладе-ле,
хурки пише, коладе-ле...“

Всички ми дадоха по една
сребърна пара.

III

Прасето заклахме срещу Сур-
ваки. Трима мжже едвамъ го
внесоха въ пруста. Дѣдо го но-
сѣше на грѣбъ, а другитѣ под-
пираха отстрани. Голѣмо нѣ-
що бѣше!

— Има двесте кила, — каза
съседа ни, дѣдо Иванъ.

Педя дебела сланина лѣсна,
когато го разрѣзаха.

— Хайде честитѣ ви късенъ
коледникъ, — казашеговито дѣдо
Иванъ. — Догодина по-голѣмъ!

— Благодаримъ, дай Боже!

И на васъ да се връща, — от-
говори баба.

Радостѣта ми срещу Сурваки
бѣше голѣма, защото имаше
кого да сурвакамъ и кой да ми
„кове магарето“. Съ тази ми-
сълъ срещу Сурваки, заобико-
лили огъня, пукахме дрѣнови
пжпки и гадаехме за бждното
ни щастие. Драго ми бѣше още
и за това, защото бѣхме полу-
чили писмо отъ татя. Пишеше,
че ще си дойде въ отпуска за
Йордановденъ. Тогава ще ловимъ
крѣста въ рѣката, и тате ще
гърми съ пушката.

Димитъръ Гундовъ

